Αποκωδικοποιώντας το «Άσε τη Μαμά να Πετάξει στο Φεγγάρι»: Ένας Οδηγός στα Σύμβολα και τις Μεταφορές

Το έργο του Ηλία Κατσή, **«Άσε τη Μαμά να Πετάξει στο Φεγγάρι»** (ή *Moon of Wolves*), δεν αποτελεί απλώς μια θεατρική παράσταση, αλλά μια Artaudian «άγρια περισυλλογή» πάνω στη βία, την εξουσία και την αποσύνθεση. Ως σπουδαστές της δραματικής τέχνης, πρέπει να αντιληφθείτε εξαρχής ότι οι έξι χαρακτήρες του έργου ορίζονται ως **«Βρικόλακες» (Vampires)** . Είναι ημι-πουδραρισμένες φιγούρες που τρέφονται από το αίμα της παράδοσης, καταναλώνοντας τον αρχαίο μύθο για να επιβιώσουν στο παρόν. Το έργο λειτουργεί ως ένα βίαιο παλίμψηστο, όπου η σύγχρονη βαρβαρότητα γράφεται πάνω στα ιερά κείμενα της αρχαιότητας.

1. Το Σκηνικό ως Ιστορικό Ερείπιο: Το Τείχος του Βερολίνου (1989)

Η δράση τοποθετείται το **1989** , κάτω από το φως της **«Πανσελήνου των Λύκων» (Wolf Moon)** , σε ένα εγκαταλελειμμένο εργαστήριο κεραμικής κάτω από το Τείχος του Βερολίνου. Αυτό το σημείο δεν είναι τυχαίο· είναι η γεωγραφική και χρονική στιγμή της κατάρρευσης των μεγάλων ιδεολογιών.
«Το θέατρο εδώ είναι χτισμένο πάνω στα ερείπια αποτυχημένων ιδεολογιών. Το εργαστήριο κεραμικής δεν παράγει πια τέχνη, αλλά λειτουργεί ως ένας χώρος "ανασκαφής" των σάπιων θεμελίων του δυτικού πολιτισμού. Η παρουσία του Τείχους συμβολίζει το όριο όπου ο μύθος συγκρούεται με την ιστορία και οι δύο καταρρέουν κάτω από το βάρος της ίδιας τους της βίας.»
Αυτή η τοποθεσία καθιστά το έργο μια ανατομία της «σαπίλας» που κρύβεται κάτω από την επιφάνεια του πολιτισμού. Καθώς η ιστορία στέκεται στατική όπως το Τείχος, η σιωπηλή παρουσία της εξουσίας παραμονεύει στο κέντρο της σκηνής.

2. Ο Σιωπηλός Μάρτυρας: Ο Ταριχευμένος Αυτοκρατορικός Αετός

Πάνω στο γραφείο του Φοίβου δεσπόζει ένας ταριχευμένος αετός, σύμβολο της απόλυτης και απρόσωπης εξουσίας.

- **Ως Μάρτυρας:** Παρακολουθεί την οικογενειακή σφαγή χωρίς να παρεμβαίνει, συμβολίζοντας την απάθεια της εξουσίας.
- **Ως Σύμβολο Φασισμού:** Συνδέει την κλασική παιδεία με την αυτοκρατορική και ναζιστική εικονογραφία (Imperial Eagle).
- **Η Παραδοξότητα της Σιωπής:** Ενώ η σιωπή του είναι εκκωφαντική, στο κείμενο το κεφάλι του αετού **«κρώζει δύο φορές»** . Αυτή η στιγμή «σπάει» τη μεταφορά, υπενθυμίζοντας ότι η εξουσία δεν είναι απλώς μια ιδέα, αλλά μια ενεργή, απειλητική παρουσία.

Η καταληκτική φράση, **«Το πουλί δεν μίλησε ποτέ. Τα υπόλοιπα είμαστε εμείς»** , μετατοπίζει την ευθύνη της βίας από το «σύμβολο» στον άνθρωπο. Ο αετός παραμένει ακίνητος, παρατηρώντας τη στιγμή που η Μητέρα βυθίζεται βίαια στο πηγάδι, συνδέοντας την παθητική παρατήρηση με την ενεργή κτηνωδία.

3. Το Πηγάδι και το Λεωφορείο: Η Σύγκρουση Μύθου και Πραγματικότητας

Το έργο «σπάει» τις συμβάσεις του νατουραλισμού μέσω της χρήσης αντικειμένων που λειτουργούν ως γέφυρες μεταξύ του μυθικού και του χυδαίου.
Αντικείμενο,Συμβολική Σημασία
Κορινθιακό Πηγάδι,"Λειτουργεί ως αποχέτευση του εργοστασίου, αλλά και ως η «Πηγή της Γλαύκης». Είναι ένας βωμός θυσίας και ένας τόπος τιμωρίας/κάθαρσης όπου ο μύθος πνίγεται στα λύματα του παρόντος."
Σχολικό Λεωφορείο,Αντιπροσωπεύει το «Άρμα του Ήλιου» . Είναι ένα διαλυμένο μέσο μεταφοράς που συμβολίζει το χάσμα μεταξύ της μυθικής φιλοδοξίας και της σύγχρονης παρακμής.
Αυτό το πηγάδι, ως τόπος τιμωρίας, φιλοξενεί το πρόσωπο που υφίσταται την απόλυτη υποτίμηση.

4. Η Μητέρα (Salachanu) και η Σημασία της Παύλας στον Τίτλο

Η MOM (Salachanu) κρέμεται ανάποδα από το ένα πόδι πάνω από το πηγάδι. Η θέση της είναι μια εφαρμογή του Artaudian «συναισθηματικού αθλητισμού» (affective athletic), όπου η σωματική καταπόνηση είναι αναπόσπαστο κομμάτι της δραματουργίας.

1. **Θύμα/Αποδιοπομπαίος Τράγος:** Πληρώνει τις αμαρτίες του παρελθόντος, υφιστάμενη τη βία των παιδιών της.
2. **Φορέας της Κατάρας:** Ενσαρκώνει την οικογενειακή παθογένεια που ανακυκλώνεται αέναα.
3. **Η Κακοποιημένη Τραγωδία:** Συμβολίζει την ίδια την ελληνική τραγωδία που «κακοποιείται» και ξεχειλώνει από σύγχρονους «δασκάλους» όπως ο Φοίβος.

Ο Συμβολισμός του Τίτλου: Στον τίτλο «Άσε τη Μαμά **—** Πετάξει στο Φεγγάρι», η **μεγάλη παύλα** είναι το κλειδί. Αντιπροσωπεύει το χάσμα, την αδύνατη γέφυρα ανάμεσα στην επιθυμία για λύτρωση (πέταγμα) και τη σκληρή πραγματικότητα της πτώσης (βαρύτητα). Είναι η παύση πριν από μια υπόσχεση που δεν θα τηρηθεί ποτέ.

5. Ο Φασισμός ως «Άνθος» του Πολιτισμού: Ο Ρεξ και η Γλαύκη

Ο χαρακτήρας του Ρεξ (εθνικοσοσιαλιστής φοιτητής) δεν είναι μια εξωτερική απειλή, αλλά το λογικό και σκοτεινό άκρο της εμμονής του δυτικού πολιτισμού με την κλασική παιδεία. Ο Κατσής χρησιμοποιεί τον Ρεξ για να αναδείξει την **ιεραρχία** , την **καθαρότητα** και τη **βίαιη υπέρβαση** .
Δίπλα του, η **Γλαύκη** ορίζεται ως ένας **«νεαρός ερμαφρόδιτος»** . Αυτή η λεπτομέρεια είναι ζωτική: η Γλαύκη συμβολίζει την κατάρρευση των δυαδικών κατηγοριών. Σε έναν κόσμο που αναζητά την «καθαρότητα», η ύπαρξή της είναι μια πράξη αντίστασης και ταυτόχρονα ένας στόχος βίας. Το «Medea Studio» του Φοίβου δεν ερευνά απλώς τον μύθο, αλλά την «εμπειρική διερεύνηση της τραγωδίας της Γλαύκης», μετατρέποντας τον πόνο της σε ακαδημαϊκό υλικό.

Σύνοψη για τον Μαθητή: Η Σημασία της «Θεατρικής Σκληρότητας»

1. **Η Βαμπιρική Φύση της Τέχνης:** Οι χαρακτήρες είναι βρικόλακες επειδή η τέχνη τους τρέφεται από το παρελθόν. Η βία δεν αναπαρίσταται· συμβαίνει σε πραγματικό χρόνο πάνω στα σώματα των ηθοποιών.

2. **Η Σύγκρουση των Στυλ:** Το έργο συνθέτει το αμερικανικό staccato στυλ (Mamet/Letts) με το αρχαιοελληνικό τελετουργικό. Αυτή η γλωσσική σύγκρουση αντικατοπτρίζει την εσωτερική σύγκρουση του έργου μεταξύ βαρβαρότητας και πολιτισμού.
3. **Η Ενοχή της Τέχνης (Perseus):** Ο ρόλος του χορηγού, Περσέα, είναι να «ξεπλένει» την ενοχή μέσω της χρηματοδότησης. Όπως λέει και ο ίδιος: *«Δεν αγόρασα ένα άρμα του Ήλιου για να κάνω οικονομία στο πορτοφόλι σου»* . Η τέχνη είναι συνένοχη στην εξουσία που την συντηρεί.

Τελική Σκέψη: Μην βλέπετε αυτό το έργο ως ψυχαγωγία. Είναι μια «πληγή» που αρνείται να κλείσει. Η κάθαρση δεν έρχεται ποτέ· αυτό που μένει είναι η εξάντληση και η διαπίστωση ότι, όταν οι μύθοι σωπαίνουν, η ευθύνη για τη φρίκη ανήκει αποκλειστικά σε εμάς.